

mærket Retsskriver, der har modsat sig at overtræde Lovens givne Ord. Men det kan jo ikke nytte, jeg spørger, thi naar Ministeren giver Udvalget et ufyldstgørende Svar, og Udvalget finder sig deri, gaar jeg ud fra, at det Svar, jeg vilde faa, hvis jeg spurgte, vilde blive endnu mere ufyldstgørende og undvigende. Jeg skal derfor ikke forfølge denne Sag videre, men kun slaa fast, at der fra Landbrugsministeriets Side er sket en Lovovertrædelse, et Myndighedsmisbrug, eller hvad man nu vil kalde det, og jeg udtaler Haabet om, at man fra Administrationens Side i Fremtiden vil bestrebe sig for at holde sig paa Lovens Grund.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det ærede Medlem (Ulrich) sluttede med at sige, at han ikke ønskede at forfølge denne Sag videre, og sluttede saa sin Udtalelse med at hævde, at Landbrugsministeriet havde gjort sig skyldig i Lovovertrædelse og Myndighedsmisbrug. Jeg ser heller ikke rettere end, at hvis det ærede Medlem vil forfølge denne Sag videre, er der ikke noget andet Sted end Rigsretten at henvende sig til, saa maa baade min ærede Forgænger og jeg indstævnes for Rigsretten, for det er ikke helt lidt, vi anklages for, naar vi saaledes skal have overtraadt Loven og gjort os skyldige i Myndighedsmisbrug. Det, der foreligger her — jeg vil gerne give det høje Ting denne Forklaring —, er, at den Administration af Loven, som har været gennemført i en Aarrække, pludselig støder paa Modstand hos en enkelt Retsskriver, som hævder, at den Fortolkning, Ministeriet gør gældende, ikke er rigtig. Saasnart det er sket, gaar Ministeriet til Tinget her og fremsætter et Lovforslag, hvorefter al Uoverensstemmelse i Fremtiden er udelukket. Jeg mener nu, at den Fortolkning, som Ministeriet har gjort gældende, den Opfattelse, som baade min Forgænger i Embedet og jeg har haft vedrørende dette Spørgsmaal, er fuldt ud rigtig. Bestemmelsen i § 10 gaar jo ud paa, at Bruget ikke kan pantsættes, og derved forstaar man, at der er lagt en Forpligtelse paa den, som har Skøde paa Ejendommen, han har ikke Lov til at pantsætte Bruget for noget som helst. Noget ganske andet er imidlertid, om Staten som *eneste Kreditor* siger: Vi ser vore Interesser som Kreditor styrkede, vi ser vor Sikkerhed for vort Tilgodehavende forøget, hvis denne Foranstaltning udføres, og i dette bestemte Tilfælde giver Staten som eneste Kreditor Tilladelse til, at der indsættes en Panterettighed ved Siden af eller endog forud for Statens Tilgodeha-

vende. Denne Bestemmelse i § 10 maa opfattes som en Ret, der er tillagt Staten, og som Indehaveren af Stedet maa respektere. Det er en Pligt, der er paalagt ham, og en Ret, som Staten har, men som den meget vel kan se bort fra. Men hvis man vil gøre den Fortolkning gældende, som det ærede Medlem søger at fastslaa, er det rigtigt, at saa maa det afgøres. Det er denne Afgørelse, Ministeriet søger at fremskaffe ved at henvende sig til Rigsdagen og bede den udtale sig om Sagen. Saa vidt jeg ser, er der et enstemmigt Forslag fra hele Udvalget, det ærede Medlem indbefattet, hvori man foreslaar Tinget om et Øjeblik at stemme for, at den Opfattelse, som Landbrugsministeriet har gjort gældende, skal være gældende ogsaa i Fremtiden. Jeg takker Udvalget for denne Stilling, der er saa absolut rigtig, i alt Fald stemmende med praktiske Hensyn i en Sag som denne. Det er givet, at naar Staten sætter saa meget ind paa Oprettelsen af disse Brug og har en saa stor Interesse deri, vilde det være urimeligt at afskære Administrationen fra Retten til i de enkelte Tilfælde at skønne over, hvor der kunde foreligge Grund til, at en Grundforbedring, der øger Pantesikkerheden for Statens Laan, bliver udført.

Med Hensyn til, at Ministeriet har givet et utilfredsstillende Svar paa Udvalgets Spørgsmaal, maa jeg sige, at heri kan jeg aldeles ikke være enig med det ærede Medlem. Ministeriet har aldeles ikke nægtet at besvare disse Spørgsmaal, men forinden Svaret fremsendtes, har man gjort Udvalget bekendt med, hvilket Arbejde Fremskaffelse af et Svar vilde medføre for Administrationen, og i en Tid, hvor man ønsker at indskrænke Administrationens Arbejde til det mindst mulige, hvor man søger at indskrænke det Arbejde, der paalægges de enkelte Kontorer saa meget som muligt, vilde vi dog, forinden vi gik til dette Eftersyn af de mange Laanesager, gøre Udvalget opmærksomt paa, hvad det kostede af Arbejde. Vi maatte vide, om Udvalget virkelig ansaa det for at være af saa stor Vigtighed at faa at vide, om det er 10, 20 eller 25 Tilfælde, og paa hvilken Dato de er indtruffet, at man vilde forlange dette Arbejde udført af Ministeriet. Hvis Udvalget havde sagt: Vi ønsker disse Oplysninger, vilde jeg have anset det for Ministeriets Pligt at tage dette Ekstraarbejde og den Ekstraudgift, det vilde medføre. Udvalget har meget fornuftigt sagt, at disse Spørgsmaals Besvarelse har ikke den Interesse, at det vil kræve et saadant Arbejde udført. Alene af den Grund er